

AGATHA
CHRISTIE

Ο φόνος της κυρίας ΜακΓκίντι

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο φόνος της κυρίας ΜακΓκίντι**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Mrs McGinty's Dead
Από τις Εκδόσεις HarperCollins Publishers, Λονδίνο 2014
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Agatha Christie
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Αύγουστος Κορτώ
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Σπυριδούλα Βονίτση

© Agatha Christie Limited, 1952. All rights reserved.
AGATHA CHRISTIE, POIROT, the Agatha Christie Signature and the AC Monogram Logo are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere.
All rights reserved.
© Εξωφύλλου: HarperCollins Publishers Ltd.
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2021

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Λυχνάρι, με τον τίτλο «Στίγμα στο πρόσωπο»
Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, Δεκέμβριος 2021

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4167-2
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4168-9

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.	PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
<i>Από το 1979</i>	<i>Publishers since 1979</i>
Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550	Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

AGATHA CHRISTIE

Ο φόνος της κυρίας ΜακΓκίντι

Μετάφραση: Αύγουστος Κορτώ

ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΑΓΚΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Η μυστηριώδης υπόθεση στο Στάιλς

Πέντε μικρά γουρουνάκια

Φόνοι με αλφαβητική σειρά

Έγκλημα στο Οριάν Εξηρές

Ο Πουαρό ερευνά

Φόνος στο πρεσβυτέριο

Το πτώμα στη βιβλιοθήκη

Και δεν έμεινε κανένας

Δέκα ύποπτοι για φόνο

Μια αυτοβιογραφία

Έγκλημα στο γκολφ

Η δολοφονία του Ρότζερ Ακροϊντ

Οι Μεγάλοι Τέσσερις

Θανάσιμος κίνδυνος

Οι πρώτες υποθέσεις του Πουαρό

Η φαρμακερή πένα

Πρόσκληση σε φόνο

Ο μυστικός αντίπαλος

Η δοκιμασία της αθωότητας

Το μυστικό του Τσίμνεις

Φόνος στη Μεσοποταμία

Το μυστήριο του μπλε τρένου

Τα Χριστούγεννα του Ηρακλή

Πουαρό

Τραγωδία σε τρεις πράξεις

Οι άθλοι του Ηρακλή

Σίκαλη στην τσέπη

Ο καθρέφτης ράγισε

N ή M;

Γιατί δε φώναξαν την Έβανς;

Το μυστήριο των επτά ρολογιών

Το μυστήριο του Λίστερντεϊλ

Σιωπηλός μάρτυρας

Έγκλημα στον Νείλο

Έγκλημα κάτω από τον ήλιο

Μυστήριο στην Καραϊβική

Η ξεχασμένη δολοφονία

Ο φόνος είναι εύκολος

Η εξαφάνιση της γηραιάς κυρίας

Ο Ωχρός Ίππος

Το μυστήριο του Σίταφορντ

Ο θάνατος του λόρδου Έτζουερ

Με ανοικτά χαρτιά

Η περιπέτεια της χριστουγεννιάτικης
πουτίγκας

Το τρένο των 16:50

Τα δεκατρία προβλήματα

Συνέταιροι στο έγκλημα

Ατέλειωτη νύχτα

Επιβάτης για Φρανκφούρτη

Ο άντρας με το καφέ κοστούμι

Προς το μηδέν

Γάτα ανάμεσα σε περιστέρια

Ο γρίφος του παπουτσιού

με την αγκράφα

Στην πλημμυρίδα της ζωής

Τα ρολόγια

Ξενοδοχείο Μπέρτραμ

Το τέχνασμα με τον καθρέφτη

Η Πύλη του Πεπρωμένου

Ο θάνατος έβαλε τελεία

Ο μυστηριώδης κύριος Κουίν

Ο Πάρκερ Πάιν ερευνά

Πέτρινο φέρετρο

Ο φόνος της κυρίας ΜακΓκίντι

Θάνατος κλέφτης

Οι ελέφαντες θυμούνται

Θάνατος στα σύννεφα

Νέμεση

Οι τελευταίες υποθέσεις της μης Μαργλ

Έγκλήματα στην καρδιά του χειμώνα

*Στον Πίτερ Σόντερς
σε ένδειξη ευγνωμοσύνης για την καλοσύνη του
προς τους συγγραφείς*

Προλογικό σημείωμα στην ελληνική έκδοση

Η ιστορία με τον Ηρακλή Πουαρό να αναλαμβάνει να βρει νέα στοιχεία στην υπόθεση της δολοφονίας της κυρίας ΜακΓκίντι εμφανίζεται πρώτη φορά σε ένα αμερικανικό περιοδικό το 1951 με τον τίτλο Blood Will Tell. Ως ολοκληρωμένο μυθιστόρημα εκδίδεται πρώτη φορά το 1952.

Η Metro-Goldwyn-Mayer εντάσσει την ιστορία αυτή στην ταινία του 1964 Murder Most Foul του Τζορτζ Πόλοκ, με πρωταγωνίστρια τη Μάργκαρετ Ράδερφορντ στον ρόλο της μισ Μαργκλ. Στην ταινία ο ρόλος του Πουαρό αντικαθίσταται από τη μισ Μαργκλ, η οποία είναι ένορκος στη δίκη του δολοφόνου της κυρίας ΜακΓκίντι και η μόνη που πιστεύει πως είναι αθώος και ότι πρόκειται για αστυνομική και δικαστική πλάνη. Η Άγκαθα Κρίστι δε συμφώνησε ποτέ με αυτή την αλλαγή στην ταινία και ειδικά με την επιλογή της Ράδερφορντ για τον ρόλο της μισ Μαργκλ.

Το βιβλίο διασκευάστηκε το 2006 για το ραδιόφωνο του BBC, ενώ η τηλεοπτική μεταφορά του το 2007 με τον Ντέιβιντ Σουσέ στον ρόλο του Πουαρό και τη Ζόι Γουαναμείκερ στον ρόλο της Αριάδνης Όλιβερ είναι στηριγμένη στην αρχική υπόθεση.

Τα κυριότερα πρόσωπα του έργου

Ηρακλής Πουαρό

Πασίγνωστος Βέλγος ντετέκτιβ, που αναλαμβάνει να βρει στοιχεία που θα αθωώνουν τον καταδικασμένο σε θάνατο, για τη δολοφονία της κυρίας ΜακΓκίντι, Τζέιμς Μπέντλεϊ.

Αριάδνη Όλιβερ

Διάσημη συγγραφέας αστυνομικών βιβλίων. Θα προσπαθήσει να βοηθήσει τον Ηρακλή Πουαρό στην υπόθεση.

Κυρία ΜακΓκίντι

Παραδουλεύτρα σε σπίτια πλουσίων, δολοφονείται με ένα χτύπημα στο κεφάλι, μάλλον με μπαλτά, και οι πενιχρές οικονομίες της εξαφανίζονται.

Τζέιμς Μπέντλεϊ

Ο κατηγορούμενος για τον φόνο της κυρίας ΜακΓκίντι. Σε λίγες μέρες πρόκειται να εκτελεστεί.

Άλμπερτ Σπενς

Αστυνομικός διευθυντής, υπεύθυνος αξιωματικός για την υπόθεση ΜακΓκίντι.

Μοντ Ουίλιαμς

Υπάλληλος στα γραφεία Μπρίδερ & Σκατλ, συνάδελφος του Τζέιμς

Μπέντλεϊ, που ζητά να δώσει πληροφορίες για εκείνον στον Ηρακλή Πουαρό.

Μορίν Σάμερχειζ

Ιδιοκτήτρια της πανσιόν Μεγάλο Λιβάδι, όπου καταλύει ο Πουαρό, όταν έρχεται στην περιοχή του εγκλήματος.

Τζόνι Σάμερχειζ

Σύζυγος της Μορίν, ταγματάρχης, άκρως ευέξαπτος χαρακτήρας.

Γκάι Κάρπεντερ

Πάμπλουτος κάτοικος της περιοχής, πολιτικός, στο σπίτι του οποίου δούλεψε κάποιες μέρες η κυρία ΜακΓκίντι.

Ιβ Κάρπεντερ

Σύζυγος του Γκάι Κάρπεντερ.

Δόκτωρ Ρέντελ

Μεγαλόσωμος χαρωπός σαραντάρης. Η κυρία ΜακΓκίντι δούλεψε και στο δικό του σπίτι.

Σίλα Ρέντελ

Σύζυγος του δόκτορος Ρέντελ.

Ρότζερ Γουέδερμπι

Επίσης εργοδότης της κυρίας ΜακΓκίντι, κλειστός χαρακτήρας και περίεργος.

Ίντιθ Γουέδερμπι

Σύζυγος του Ρότζερ Γουέδερμπι.

Ντίρντρε Χέντερσον

Θετή κόρη του Ρότζερ και της Ίντιθ Γουέδερμπι.

Λόρα Άγγουρντ

Ηλικιωμένη γυναίκα που ζει με τον νεαρό γιο της. Επίσης εργοδότρια της κυρίας ΜακΓκίντι.

Ρόμπιν Άγγουρντ

Ο γιος της Λόρα Άγγουρντ, συγγραφέας θεατρικών έργων.

Ο Ηρακλής Πουαρό βγήκε από το εστιατόριο *Η γριά γιαγιάκα* του Σόχο. Σήκωσε τον γιακά του παλτού του περισσότερο από σύνεση παρά από ανάγκη, καθώς η νύχτα ήταν γλυκιά. «Αλλά στην ηλικία μου... δεν το διακινδυνεύεις», θα έλεγε ο Πουαρό.

Τα μάτια του καθρέφτιζαν μια νυσταλέα ηδονή. Τα σαλιγκάρια στη *Γιαγιάκα* ήταν θεσπέσια. Τρομερή ανακάλυψη αυτό το μικρό, φτηνιάρικο ρεστοράν. Στοχαστικά, σαν καλοταϊσμένος σκύλος, ο Ηρακλής Πουαρό έγλειψε κυκλικά τα χείλη του. Βγάζοντας το μαντίλι από την τσέπη, σκούπισε το πληθωρικό μουστάκι του.

Ναι, είχε δειπνήσει καλά... Και τώρα, τι;

Ένα ταξί, προσπερνώντας τον, επιβράδυνε δελεαστικά. Ο Πουαρό δίστασε προς στιγμήν, μα δε σήκωσε το χέρι. Γιατί να πάρει ταξί; Έτσι κι αλλιώς, όταν θα έφτανε σπίτι, θα ήταν ακόμα πολύ νωρίς για ύπνο.

«Δυστυχώς», μурμουούρισε ο Πουαρό στα μουστάκια του, «ο άνθρωπος μπορεί να τρώει μόνο τρεις φορές τη μέρα...»

Διότι το γεύμα που συνόδευε το απογευματινό τσάι δεν το είχε συνηθίσει ποτέ. «Αν γευματίσεις στις πέντε, δε γίνεται», εξηγούσε, «να προσεγγίσεις το δείπνο με τη δέουσα ποσότητα ανυπόμονων γαστρικών υγρών. Και το δείπνο, θυμίζω, είναι το πρωτεύον γεύμα της ημέρας!»

Ούτε ο καφές των δέκα το πρωί τού ταίριαζε. Όχι – σοκολάτα και κρουασάν για πρωινό, μεσημεριανό στις δώδεκα και μισή, ει

δυνατόν, αλλά σαφώς όχι μετά τη μία, και, τέλος, το αποκορύφωμα: το ντινέ!

Αυτές ήταν οι κορυφαίες περίοδοι στη διάρκεια της ημέρας του Ηρακλή Πουαρό. Άνθρωπος που ανέκαθεν έπαιρνε στα σοβαρά το στομάχι του έδρευε τους καρπούς στην ώριμη ηλικία. Το φαγητό δεν ήταν πλέον απλώς και μόνο μια σωματική ηδονή, μα και μια διανοητική αναζήτηση. Διότι, μεταξύ των γευμάτων, περνούσε κάμποσο χρόνο ερευνώντας και καταγράφοντας πιθανές πηγές νέων και λαχταριστών τροφών. Η *Γριά γιαγιάκα* ήταν προϊόν μίας εξ αυτών των αναζητήσεων και το εστιατόριο είχε μόλις λάβει τη σφραγίδα της γαστρονομικής έγκρισης του Ηρακλή Πουαρό.

Μα τώρα, δυστυχώς, έπρεπε να περάσει και τη βραδιά του.

Ο Ηρακλής Πουαρό αναστέναξε.

«Μακάρι», μονολόγησε, «να ήταν διαθέσιμος ο αγαπητός Χέιστινγκς...»

Ανασκάλεψε με απόλαυση τις αναμνήσεις του με τον παλιό του φίλο.

Ο πρώτος μου φίλος σε τούτη τη χώρα... και εξακολουθεί να είναι ο πλέον αγαπημένος μου. Σαφώς, πολλές φορές με εξόργιζε. Όμως αυτό θυμάμαι τώρα; Όχι. Θυμάμαι μόνο τον δύσπιστο θαυμασμό του, πώς εκτιμούσε τα ταλέντα μου με το στόμα να χάσκει... την ευκολία με την οποία τον παραπλανούσα δίχως να ξεστομίσω μισό ψέμα, τη σασσιμάρα του, την τρομερή εμβροντησία του, όταν με τα πολλά αντιλαμβανόταν την αλήθεια που μου ήταν προφανής εξαρχής. Ο αγαπητός, πέρα για πέρα αγαπητός μου φίλος! Είναι αδυναμία μου, ανέκαθεν υπήρξε αδυναμία μου, αυτή η λαχτάρα της επίδειξης. Αυτή την αδυναμία ο Χέιστινγκς δεν την καταλάβαινε ποτέ. Όμως, στ' αλήθεια, είναι καθ' όλα αναγκαίο για έναν άνθρωπο με τις δικές μου ικανότητες να αυτοθαυμάζεται... και γι' αυτό χρειάζεται εξωγενή ερεθίσματα. Δεν μπορώ... ειλικρινά αδυνατώ να κάθομαι ολημερίς σε μια πολυθρόνα και να στοχάζομαι πόσο αξιοθαύμαστος είμαι. Χρειάζεσαι το ανθρώπινο άγγιγμα. Χρειάζεσαι... καταπώς το λέν' στις μέρες μας... το θύμα.

Ο Ηρακλής Πουαρό αναστέναξε. Έστριψε στη λεωφόρο Σάφτσμπερι.

Μήπως να τη διέσχιζε και να πήγαινε στην πλατεία Λέστερ και να περνούσε τη βραδιά του σε κάποιο σινεμά; Ελαφρώς συνοφρυωμένος, έγενεψε αρνητικά. Το σινεμά συνήθως τον εξόργιζε με την πλαδαρότητα της πλοκής –την έλλειψη λογικής συνέχειας στο επιχείρημα– και ακόμα και η φωτογραφία, για την οποία ορισμένοι παραληρούσαν, στον Ηρακλή Πουαρό φάνταζε συχνά απλώς και μόνο ως απεικόνιση σκηνών και αντικειμένων ώστε να μοιάζουν τελείως αλλιώς απ’ ό,τι είναι στην πραγματικότητα.

Όλα, κατέληξε ο Ηρακλής Πουαρό, είχαν παραγίνει καλλιτεχνικά τη σήμερον ημέρα. Πουθενά δεν έβρισκες την αγάπη για την τάξη και τη μέθοδο, για τις οποίες ο ίδιος έτρεφε τεράστια εκτίμηση. Και σπανίως συναντούσες εκτίμηση για τη λεπτότητα. Σκηνές βίας και ωμής αγριότητας ήταν στη μόδα και, ως πρώην αστυνομικός, ο Πουαρό έπληττε με την αγριότητα. Στα νιάτα του είχε αντικρίσει κάμποση ωμή βαρβαρότητα. Την έβρισκε κουραστική και ανόητη.

Η αλήθεια είναι, συλλογίστηκε ο Πουαρό καθώς έστρεφε τα βήματά του προς το σπίτι, ότι δεν είμαι συντονισμένος με τον σύγχρονο κόσμο. Και είμαι, κατά τρόπο ανώτερο, σκλάβος όσο σκλάβοι είναι και άλλοι. Η δουλειά μου με σκλάβωσε ακριβώς όπως οι δουλειές τους τους σκλαβώνουν. Όταν φτάνει η ώρα της αναψυχής, δεν έχουν τίποτα για να γεμίσουν την ανάπαυσή τους. Ο συνταξιούχος χρηματιστής μυείται στο γκολφ, ο εμποράκος φυτεύει βολβούς στον κήπο του κι εγώ τρώω. Μα, να το πάλι, έκανα κύκλο... Ο άνθρωπος μπορεί να τρώει μόνο τρεις φορές τη μέρα. Και ενδιαμέσως κενό.

Περνώντας έναν εφημεριδοπώλη, χάζεψε τους τίτλους.

Πόρισμα στη δίκη ΜακΓκίντι. Ετυμηγορία.

Δεν του κίνησε ουδόλως το ενδιαφέρον. Θυμόταν αμυδρώς μια σύντομη παράγραφο στις εφημερίδες. Δεν επρόκειτο για συναρπαστικό φόνο. Κάποιος είχε κατακεφαλιάσει μια δύσμοιρη γριά για

μερικές λίρες. Όλη η πράξη, μέρος της παράλογης, ωμής βαρβαρότητας των ημερών.

Ο Πουαρό έστριψε στην αυλή της πολυκατοικίας του. Όπως πάντα, η καρδιά του έσφυζε από επιδοκμασία. Ήταν περήφανος για το σπίτι του. Σε ένα εξαίσιο, συμμετρικό κτίριο. Το ασανσέρ τον ανέβασε στον τρίτο, όπου διέθετε ένα ευρύχωρο, πολυτελές διαμέρισμα με φίνα φωτιστικά από χρώμιο, τετράγωνες πολυθρόνες και κάμποσα ορθογώνια διακοσμητικά. Ειλικρινά, δεν μπορούσες να πεις ότι υπήρχε έστω και μία καμπύλη στον χώρο.

Καθώς άνοιγε την εξώπορτα με το κλειδί και έμπαινε στο τετράγωνο, λευκό χολ, ο υπηρέτης του ο Τζορτζ πλησίασε αθόρυβα να τον προϋπαντήσει.

«Καλησπέρα σας, κύριε. Ένας... κύριος περιμένει να σας δει».

Απάλλαξε επιδέξια τον Πουαρό από το πανωφόρι του.

«Αλήθεια;» Ο Πουαρό είχε πιάσει τη βραχύτατη παύση πριν από τη λέξη *κύριος*. Ως σνομπ, ο Τζορτζ ήταν ειδήμων σ' αυτά.

«Πώς λέγεται;»

«Σπενς, κύριε».

«Σπενς». Το επώνυμο, προς στιγμήν, δεν έλεγε τίποτα στον Πουαρό. Ωστόσο ήξερε ότι θα έπρεπε να το αναγνωρίσει.

Αφού κοντοστάθηκε λίγο στον καθρέφτη για να επαναφέρει το μουστάκι του σε κατάσταση τελειότητας, ο Πουαρό άνοιξε την πόρτα του καθιστικού και μπήκε. Ο άντρας, που καθόταν σε μια από τις μεγάλες τετράγωνες πολυθρόνες, σηκώθηκε.

«Χαίρετε, κύριε Πουαρό, ελπίζω να με θυμάστε. Πάνε χρόνια... Αστυνομικός διευθυντής Σπενς».

«Μα και βέβαια!» Ο Πουαρό τού έσφιξε το χέρι με θέρμη.

Ο διευθυντής Σπενς, της αστυνομίας του Κίλτσεστερ. Τι εξαιρετικά ενδιαφέρουσα υπόθεση ήταν εκείνη... Όπως είχε πει ο Σπενς, είχαν περάσει χρόνια και χρόνια από τότε...

Ο Πουαρό βομβάρδισε τον καλεσμένο του με προσφορές για ποτό. *Μια γρεναδίνη; Ένα λικέρ μέντα; Βενεδικτίνη; Crème de Cacao;*

Την ίδια στιγμή ο Τζορτζ μπήκε με έναν δίσκο που είχε πάνω ένα μπουκάλι ούισκι και ένα σιφόν σόδας. «Εκτός αν ο κύριος προτιμά μια μπίρα...» ψέλλισε στον επισκέπτη.

Το μεγάλο, κόκκινο πρόσωπο του διευθυντή Σπενς φωτίστηκε.

«Μια μπίρα», απάντησε.

Ο Πουαρό απέμεινε ακόμα μια φορά να αναρωτιέται ως προς τα επιτεύγματα του Τζορτζ. Ο ίδιος δεν είχε ιδέα πως υπήρχε μπίρα στο σπίτι και του φαινόταν αδιανόητο να την προτιμήσει κάποιος από ένα λικέρ.

Όταν ο Σπενς είχε στο χέρι το αφρισμένο του κύπελλο, ο Πουαρό έβαλε να πει ένα μικροσκοπικό ποτηράκι με καταπράσινο λικέρ μέντα.

«Πολύ ευγενικό που ήρθατε να με δείτε», είπε. «Ευγενέστατο. Έρχεστε από...»

«Από το Κίλτσεστερ. Σε περίπου έξι μήνες βγαίνω στη σύνταξη. Μάλιστα, ήταν να βγω κανονικά στη σύνταξη πριν από ενάμιση χρόνο. Μου ζήτησαν να βοηθήσω, όπως και έπραξα».

«Πράξατε σοφά», είπε ο Πουαρό συγκινημένος. «Ήσασταν πολύ σοφός...»

«Ήμουν, όντως; Αμφιβάλλω. Δεν είμαι τόσο βέβαιος».

«Ναι, ναι, υπήρξατε σοφός», επέμεινε ο Πουαρό. «Οι ατέλειωτες ώρες της πλήξης είναι κάτι που δε συλλαμβάνετε καν».

«Α, θα έχω ένα σωρό πράγματα να κάνω στη σύνταξη. Μετακομίσαμε πέρυσι σε καινούργιο σπίτι, μάλιστα. Με έναν κηπάκο ντροπιαστικά παραμελημένο. Δεν έχω καταφέρει να τον σουλουπώσω όπως πρέπει ακόμα».

«Α, ναι, είστε από τους οπαδούς της κηπουρικής. Εγώ κάποτε αποφάσισα να ζήσω στην εξοχή και να καλλιεργώ κολοκύθια. Το πείραμα δεν πέτυχε. Δεν είχα τον κατάλληλο χαρακτήρα».

«Έπρεπε να βλέπατε ένα από τα περσινά μου κολοκύθια», είπε ο Σπενς με ενθουσιασμό. «Κολοσσιαίο! Και τα τριαντάφυλλά μου... Έχω αδυναμία στα τριαντάφυλλα. Θα χρειαστώ...»

Σώπασε.

«Δεν ήρθα εδώ για να μιλήσω για τον κήπο μου».

«Όχι, όχι, ήρθατε να δείτε έναν παλιό γνωστό... καλοσύνη σας. Ευγνώμων».

«Δεν είναι τόσο απλό, δυστυχώς, κύριε Πουαρό. Θα είμαι ειλικρινής. Θέλω κάτι από εσάς».

«Μήπως το σπίτι σας είναι υποθηκευμένο; Χρειάζεστε, μήπως, κάποιο δάνειο;» ψέλλισε διακριτικά ο Πουαρό.

Ο Σπενς τον διέκοψε αποτροπιασμένος.

«Για όνομα του Θεού, δεν έχει να κάνει με λεφτά! Καμία σχέση!»

Ο Πουαρό κούνησε τα χέρια, απολογούμενος με χάρη.

«Ζητώ συγγνώμη».

«Θα σας το πω μια κι έξω... είναι διαβολεμένο θράσος αυτή η επίσκεψη. Αν με ξαποστείλετε βρίζοντας, δε θα εκπλαγώ».

«Κανείς δε θα βρῖσει κανέναν», είπε ο Πουαρό. «Μα, συνεχίστε».

«Πρόκειται για την υπόθεση ΜακΓκίντι. Θα την έχει πάρει το μάτι σας, βέβαια...»

Ο Πουαρό έγνεψε αρνητικά.

«Δεν έχω δώσει πολλή προσοχή. Η κυρία ΜακΓκίντι... μια ηλικιωμένη γυναίκα, σε κάποιο μαγαζί ή σε κάποιο σπίτι. Βρέθηκε νεκρή, ναι. Πώς πέθανε;»

Ο Σπενς τον κοίταξε με γουρλωμένα μάτια.

«Χριστέ μου!» είπε. «Πόσα χρόνια έχω να τ' ακούσω! Απίστευτο! Και δε θα το σκεφτόμουν, αν δεν το λέγατε τώρα».

«Παρακαλώ;»

«Τίποτα. Ένα παιχνίδι που παίζαμε παιδιά. Όταν ήμασταν μικροί. Μπαίναμε όλοι σε σειρά. Ερωταποκρίσεις ως το τέλος της σειράς: “Η κυρία ΜακΓκίντι πέθανε! Πω-πω-πω!” “Πώς πέθανε;” “Στα γόνατα, όπως εγώ”. Κι έπειτα, η επόμενη ερώτηση: “Η κυρία ΜακΓκίντι πέθανε. Πω-πω-πω!” “Πώς πέθανε;” “Με το χέρι απλωμένο, όπως εγώ”. Και πέφταμε στα γόνατα, με το χέρι απλωμένο κι άκαμπο. Κι έπειτα, την άρπαζες! “Η κυρία ΜακΓκίντι πέθανε”. “Πώς πέθανε;” “ΕΤΣΙ!” Και, κλαπ, ο πρώτος της σειράς έπεφτε στο πλάι

κι όλοι γκρεμιζόμασταν σαν τις κορώνες του μπόουλινγκ!» Ο Σπενς γέλασε ξέφρενα με την ανάμνηση. «Τι μου θύμισε!»

Ο Πουαρό περίμενε ευγενικά. Ήταν μία από αυτές τις στιγμές κατά τις οποίες, κι ας είχε περάσει τη μισή του ζωή σε αυτή τη χώρα, έβρισκε τους Άγγλους ακατανόητους. Ο ίδιος έπαιζε κρυφτό στα μικράτα του, αλλά δεν είχε καμία επιθυμία να μιλήσει γι' αυτό... ούτε καν να το αναπολήσει.

Όταν ο Σπενς συνήλθε από την αυτοπαθή ιλαρότητά του, ο Πουαρό επανέλαβε με μια κάποια κούραση στη φωνή. «Και πώς στ' αλήθεια πέθανε;»

Το γέλιο σβήστηκε από την όψη του Σπενς. Άξαφνα, ήταν πάλι ο εαυτός του.

«Τη χτύπησαν στο πίσω μέρος του κεφαλιού με ένα αιχμηρό, βαρύ όργανο. Οι αποταμιεύσεις της, περί τις τριάντα λίρες σε μετρητά, αφαιρέθηκαν κατόπιν λεπλασίας της κάμαράς της. Έμνε μόνη σε μια μικρή αγροικία, με εξαίρεση έναν νοικάρη. Έναν τύπο ονόματι Μπέντλεϊ. Τζέιμς Μπέντλεϊ».

«Α ναι, ο Μπέντλεϊ».

«Το σπίτι δεν είχε ίχνος διάρρηξης. Κανένα σημάδι ότι πειράχτηκαν τα παράθυρα ή οι κλειδαριές. Ο Μπέντλεϊ ήταν άφραγκος, είχε απολυθεί από τη δουλειά του και χρωστούσε δυο νοίκια. Τα χρήματα βρέθηκαν κρυμμένα κάτω από μια μπόσικη πέτρα στο πίσω μέρος της αγροικίας. Το μανίκι του παλτού του Μπέντλεϊ είχε αίματα και τρίχες· ίδια ομάδα αίματος, τρίχες που ταίριαζαν. Σύμφωνα με την πρώτη δήλωσή του, δεν είχε πλησιάσει ποτέ το πτώμα... οπότε δεν μπορεί να βρέθηκε σε εκείνη τη θέση τυχαία».

«Ποιος τη βρήκε;»

«Ο φούρναρης, που είχε περάσει με το ψωμί. Ήταν η μέρα που τον πλήρωνε. Ο Τζέιμς Μπέντλεϊ του άνοιξε και είπε ότι είχε χτυπήσει την πόρτα της κρεβατοκάμαρας της κυρίας ΜακΓκίντι αλλά δεν πήρε απόκριση. Ο φούρναρης είπε ότι μπορεί να είχε αρρωστήσει βαριά. Φώναξαν τη γειτόνισσα από δίπλα και ανέβηκαν να δουν. Η κυρία ΜακΓκίντι δεν ήταν στην κρεβατοκάμαρα ούτε

είχε κοιμηθεί στο κρεβάτι της, όμως ο χώρος ήταν ανάστατος και πολλά σανίδια είχαν ξηλωθεί από το πάτωμα. Έπειτα σκέφτηκαν να κοιτάξουν στη σάλα. Κι εκεί τη βρήκαν, να κείται κάτω, και η γειτόνισσα κόντεψε να τους ξεκουφάνει από τα ουρλιαχτά. Κι έπειτα φώναξαν την αστυνομία, φυσικά».

«Κι ο Μπέντλεϊ με τα πολλά συνελήφθη και δικάστηκε;»

«Ναι. Η υπόθεση εκδικάστηκε από ένα τοπικό δικαστήριο. Χθες. Ήταν φως φανάρι. Οι ένορκοι διαβουλευτήκαν μόνο για είκοσι λεπτά, σήμερα το πρωί. Η ετυμηγορία: ένοχος. Καταδικάστηκε σε θάνατο».

Ο Πουαρό έγνεψε καταφατικά.

«Κι έπειτα, μετά την ετυμηγορία, πήρατε το τρένο και ήρθατε στο Λονδίνο να με δείτε. Γιατί;»

Ο διευθυντής Σπενς κοιτούσε το κύπελλο της μπίρας του. Διέτρεξε αργά με το δάχτυλο το χείλος του.

«Διότι», είπε, «δεν πιστεύω ότι ο τύπος είναι ένοχος».

«Διότι κάπου», μονολόγησε ο Πουαρό, ενδίδοντας σε ένα όργιο ανάκατων μεταφορών, «υπάρχει ένας ψύλλος μέσα στ' άχυρα, και μες στον άνθρακα παραμονεύει ο θησαυρός και μ' ένα σμπάρο θα πετύχω δυο τρυγόνια!»

Η κυρία ΜακΓκίντι πέθανε – πω πω πω!

Πώς πέθανε;

Στα γόνατα πεσμένη, όπως κι εγώ.

Το παλιό παιδικό παιχνίδι τώρα έμοιαζε με κακόγουστο αστείο. Η πραγματική κυρία ΜακΓκίντι δολοφονήθηκε με ένα δυνατό χτύπημα στο πίσω μέρος του κεφαλιού και οι ελάχιστες οικονομίες της έκαναν φτερά. Οι υποψίες αμέσως πέφτουν στον νοικάρη της, που είναι άνεργος και δυσκολεύεται οικονομικά. Ο Ηρακλής Πουαρό, όμως, έχει άλλη γνώμη — και δεν έχει ιδέα ότι η ζωή του τώρα βρίσκεται σε μεγάλο κίνδυνο.

2 ΔΙΣΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧΡΗΣ: 24033

Γ Ι Α Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ Μ Ε Α Π Α Ι Τ Η Σ Ε Ι Σ